Anul II. Nr. 10

Septemvrie 1952

ÎNDREPTAR

FOAIE PENTRU GÂND ȘI FAPTĂ CREȘTINEASCĂ

Ad me currendum est in omni judicio
(De Imitatione Christi. Lib. III. Cap. 46)

MIRCEA ELIADE:

Infelix culpa

Ați întâlnit, fără îndoială, „neutraliști". Specia aceasta are nenumărate variante. Occidentul e plin de oameni de bună sau de rea credință care cred că trebuie încercat totul pentru a ajunge la o înțelegere cu Rusia Sovietică; sau, măcar, de a găsi formula unei coexistențe pașnice între ceeace numesc ei „Orientul democrațiilor populare" și „Occidentul capitalist". Inutil să reamintim artificialitatea acestor termeni — „democrații populare", „capitalism" — și arbitrarul acestei împărțiri a continentului european. Nu știm dacă Occidentul mai poate fi numit, în întregimea lui, „capitalist". Știm însă, că „democrațiile populare" nu reprezintă o nouă formă istorică a evoluției popoarelor din Centrul și Răsăritul Europei, ci etapele imperialismului sovietic; asemenea „democrații populare" ar fi putut foarte bine fi instaurate în Suedia sau Portugalia, în Canada sau Australia, dacă Rusia sovietică și-ar fi purtat tancurile și cozile de topor până în Atlantic sau Oceanul Indian. Nu este, deci, vorba de o evoluție istorică — ci de un fapt militar, agravat de miopia politică a Aliaților occidentali.

Toate acestea sunt bine cunoscute de cei care-și dau osteneala să cerceteze, cu un minim de inteligență, întâmplările din ultimii șapte ani. Evident, nu toți cercetătorii dispun de acest minim de inteligență; căci și inteligența e un dar dela Dumnezeu. Dar în cazul „neutraliștilor" de bună credință nu e întotdeauna vorba de o lipsă de inteligență. E vorba de ceva tot atât de grav: de un complex de culpabilitate care le desfigurează viziunea lumii și le paralizează inițiativa în istorie, și care, până la urmă, îi va steriliza spiritualicește până la desființarea lor ca persoane umane vii!

Problema complexului de culpabilitate a Occidentului e destul de complicată pentru a putea fi dezbătută într'un articol. Vom reveni în altă parte, pe îndelete. Destul să spunem, deocamdată, că acei occidentali de bună credință care cer cu tot dinadinsul o „conviețuire" cu Sovietele, se simt vinovați față de Orient și nu știu cum să-și ceară mai bine scuze pentru vina lor. Numai că acești occidentali de bună credință nu au luat conștiință de adevărata vină a Occidentului față de Orient; ei nu-și dau seamă că poartă o mare răspundere în căderea Bizanțului (cruciații, porniți să descoare Sfântul Mormânt, l-au dat jos pe Împărat și s'au instalat la Constantinopole!); nu-și dau seama că au sacrificat tot răsăritul și sudul Europei abandonându-l pentru multe secole imperiului otoman; nu-și dau seama că s'au purtat neomenește în Orient și în Asia. Toate aceste lucruri grave, occidentalii de bună credință le-au uitat. Ei au făcut totuși un complex de culpabilitate față de Rusia și de Orient — dar l-au făcut pe date greșite, datorită unei confuzii. Și de aici pornește drama lor interioară, care ne-atinge, din nefericire, și pe noi.

Elitele occidentale au căzut victimă propagandei marxiste. Acești intelectuali de bună credință se cred deja zvârliți la „lada cu gunoi a istoriei", ca reprezentanți ai unei clase în descompunere, așa zisa burghezie. Este probabil că intelectualii occidentali vor fi până la urmă zvârliți din istorie, dar nu pentru motivele pe care le invocă marxismul. Ei sunt condamnați la sterilitate datorită propriilor lor complexe, care le ridică neconteniț ecrane iluzorii în fața ochilor și le creiază pseudo-probleme fără soluție. Acești oameni cred că trebuie salvată cu orice preț experiența socială a Sovietelor, pentrucă acolo se află viitorul omenirii; deci, sub niciun motiv nu trebuie primejduită „Revoluția". Căldicei sau comozi, acești occidentali de bună credință nu au curajul de a se înscrie, toți, în partidele comuniste respective — pentru a putea gusta măcar aperitivele revoluției în marș. Ei se mulțumesc „să simpatizeze" cu Revoluția.

Greșeala lor — sau, dacă vreți: crima lor — e de ordin ideologic. Raționamentul lor obscur (de care, probabil, foarte puțini își dau seama) este următorul: revoluția dela 1848 n'a reușit și a fost repede sugrumată de „reacțiune"; Hegel a fost uitat, înlocuit de Schopenhauer și de filozofii materialiști; dar nu mai puțin de o sută de ani dela victoria „reacțiunii", revoluția a triumfat în Rusia și Hegel se bucură azi de o actualitate pe care nu o are niciunul din filozofii secolului XIX; asta înseamnă că Hegel a avut dreptate, că Spiritul se manifestă în Istorie, că omul nu e altceva decât istorie. Deci, noi, intelectualii de bună credință, care nu suntem marxiști, care suntem, dimpotrivă, existențialiști, personaliști sau chiar „creștini liberali", nu putem repeta greșala celor de după 1848 de a întoarce spatele istoriei: noi trebuie să mergem cu Istoria; ori, Istoria e „progres social", deci e întrupată.

continuare în pag. 4

SCRIEREA LIMBII ROMÂNE

de

N. I. HERESCU

SCRIEREA STRÂMBĂ

Academia R.P.R., în faimoasa ei sesiune „lărgită", nu s'a mulțumit să ia măsurile necesare pentru strâmtarea limbii, ci a purces și la strâmbarea ortografiei. În hotărârea finală a sesiunii de pomină, citim la punctul 6:

„În ceeace privește ortografia, Sesiunea propune Prezidiului Academiei R.P.R. numirea unei comisii care, pe baza desbaterilor începute în sesiunea actuală, să alcătuiască un proect la ortografiei limbii române. Acest proect, după ce va fi discutat și însușit de Sesiunea Generală din toamna anului 1951 a Academiei R.P.R., va fi înaintat spre aprobare guvernului R.P.R."

Scopul proectatei reforme ortografice e simplu: după ce se va fi stricat muzicalitatea latină a graiului nostru și va fi fost înlocuită de găvăreala bolborosită (sau, dacă preferați, de bolboroseala găvărită) ce urmează a se realiza prin introducerea cu duiumul a vorbelor barbare, trebue acum să i se pocească și chipul; trebue să i se dea o înfățișare care să strâmbeze până la desfigurare frumoasele, nobilele trăsături ale limbii române.

Încă înainte ca „Sesiunea Generală" a Academiei R.P.R. să fi înaintat guvernului proectul său, am avut sub ochi o mostră de ce ar fi să fie ortografia cea nouă, fiindcă revista „Cum vorbim" (An. III, no 7-8) a publicat proectele personale pe care s'au grăbit să le prezinte doi academicieni bine-cunoscuți, d-nii Emil Petrovici și A. Graur. Acesta din urmă mai tipărea, în același număr al aceleiași reviste, și un articol de „doctrină ortografică", intitulat: „Pentru o ortografie justă a limbii române".

D-l Graur începea cu obișnuita și obligatoria tiradă privind regimul „burghezo-moșieresc", care „a făcut tot ce a putut pentru a ține masele în ignoranță, și unul dintre mijloacele de care s'a folosit pentru aceasta a fost introducerea unei scrieri complicate, încurcate . . ." Apoi, d-sa arăta că principiile de care trebue să se țină ortografia limbii române sunt, mai întâi, principiul fonetic, adică acela care cere să scriem toate sunetele pe care le pronunțăm, și, în al doilea rând, principiul morfologic, de care urmează să ne servim când avem de ales între pronunțări variate. De se vor respecta aceste principii, zice dl. Graur, atunci se va rezolva problema „alfabetizării" maselor (termenul de „alfabetizare" aparține dlui Graur). „Căci, conchide d-sa, cu analfabeți și chiar cu oameni pe jumătate instruiți nu se poate construi socialismul".

Scriind astfel, dl Graur făcea trei lucruri: afirma un neadevăr flagrant; repeta două fapte vechi și banale; comitea o omisiune, fără îndoială cu știință și voință.

Neadevărul: scrierea românească n'a fost niciodată complicată și încurcată. A fost, dimpotrivă, de o simplitate dumnezeiască. Ce s'ar putea spune, atunci, de ortografia engleză sau franceză, limbi de o străveche cultură, vorbite de popoare în orice caz mai „alfabetizate" decât al nostru, și chiar decât al patronilor dlui Graur?

Faptele vechi și cunoscute: criteriul fonologic a stat totdeauna, ca principiu general, la baza ortografiei românești, și tocmai deaceea ortografia limbii noastre a fost așa de puțin încurcată, așa de simplă, în comparație cu celelalte ortografii, inclusiv cea rusă. Iar criteriul morfologic a fost și el pururea avut în vedere în cazurile când limba română, ca toate limbile, prezenta variante, dublete, homofonii. Dl Graur se năpustește să deschidă uși gata deschise . . .

Omisiunea premeditată privește un al treilea principiu, care, **după** cel fonologic și **alături** de cel morfologic, trebue să ne conducă în fixarea unei bune ortografii românești: criteriul etimologic. Acest criteriu a stat, stă, și va trebui să stea întotdeauna, la originea ortografiei noastre, nu ca un principiu de bază — acesta rămâne mereu cel fonologic — ci ca un îndreptar în cazurile când criteriul fonologic nu ne mai poate da soluții. Evident, criteriul etimologic este una dintre punțile care leagă și mai nemijlocit limba noastră de limba latină, și deaceea el nu poate fi pe placul stăpânilor dlui Graur; deci, la acest capitol, dsa era fatal constrâns la tăcere. Rămâne de văzut dacă va tăcea și guvernul R.P.R., când va fi să-și dea aprobarea cu cunoscuta lui competență, știut fiind că el nu este format din analfabeți, nici chiar din oameni pe jumătate instruiți, ci tot din cărturari unul și unul, oameni cu veche, solidă și sistematică cultură . . .

ORTOGRAFIA LUI GAGĂ

Nimic nu avea mai puțină nevoe de „reformă", în biata noastră țară, decât ortografia. Fiind de o simplitate rar întâlnită, ea nu aștepta să fie „simplificată", ci doar **precizată** și poate chiar **diversificată** în câteva puține puncte.

Dar noua ortografie ce se fabrică azi la București nu pornește dintr'o nevoe, ci dintr'un motiv ascuns și urât. Hotărârea nu au luat-o românii ci străinii și înstrăinații, cu scopul de a schimonosi frumoasa înfățișare scrisă a graiului românesc. Deaceea, rezultatele la care se ajunge nu constitue o simplificare ci doar o deformare și ele nu sunt conforme nici cu fonetica, nici cu știința, nici cu spiritul limbii noastre. In unele cazuri, sunt deadreptul ridicole. Să luăm câteva exemple din „Proectul ortografic" al dlui Graur, linguistul cunoscut din serviciul armatei de ocupație.

Deci dsa afirmase, în articolul său de doctrină: „Primul criteriu de care trebue să ținem seama când e vorba să stabilim o scriere corectă este cel fonologic, **adică vom scrie toate fonemele pe care le pronunțăm și numai pe acelea"**. Nu vom discuta pentru moment valabilitatea legii decretate de dl Graur, aceia a principiului fonologic ca principiu unic, deși cum se va vedea, o scriere română corectă, ca și scrierea oricărei limbi indo-europene, trebue să țină seama și de criteriul morfologic, pe care și dl Graur îl admitea în subsidiar, ca și de criteriul etimologic, de care dl Graur nici nu vrea să audă. Ne vom mărgini deocamdată să observăm la ce rezultate conduce propria dsale lege, când o aplică dsa.

Ca să fie consecvent cu sine-însuși, dl Graur ar trebui să se mulțumească a constata ce pronunță românii și să transpună aceste constatări obiective în regulele sale ortografice. Dsa face însă mai mult: pretinde să învețe pe români **cum** se cuvine să pronunțe . . . Căci scrie, la punctul 2 al proectului său:

continuare în pag. 3

G. RACOVEANU:

Surpriza dela Lund

Conferenței mondiale a bisericilor, ținută la Lund în August trecut, i-a fost dat să cunoască o serie de surprize. Cea dintâiu, salutată cu bucurie, era prezența observatorilor catolici la conferență. Împotriva tuturor așteptărilor, Sfântul Oficiu a dat instrucțiuni vicarului apostolic pentru Suedia, Msgr. Müller, să trimită „observatori" la Lund. Patru teologi catolici de seamă s'au prezentat la conferență. Faptul a fost subliniat, după cuviință, de președintele adunării, arhiepiscopul Y. Brilioth al Upsalei.

A doua surpriză o rezerva conferenței episcopul anglican al Ceylonului, Rev. Lakdasa de Mel. Spre mirarea generală, episcopul a preamărit, în predica inaugurală ținută la 15 August, pe „Sfânta Fecioară Maria, pe care o vor ferici toate neamurile".

O altă surpriză, care a îndurerat profund adunarea, a fost absența delegației numite de către Sinodul Bisericii grecești pentru Lund. Delegația fusese astfel alcătuită: mitropolitul Ambrosie de Ethiotis, mitropolitul Pantelimon de Salonic, mitropolitul Agathonikos de Kalavryta, precum și cunoscuții osârduitori pentru cauza ecumenică, profesorii: Alivisatos, Joannides și Karmiris.

Însfârșit, a patra și cea mai mare surpriză (care explica și neparticiparea delegației grecești): declarația făcută, în prima zi a conferenței, în numele Patriarhiei Constantinopolului de către conducătorul delegației acestei Patriarhii.

Patriarhul Athenagoras al Contantinopolului a hotărât ca întreaga Biserică ortodoxă a Răsăritului să fie reprezentată la Lund de o singură delegație și anume: delegația numită de Prea Fericirea Sa. Delegația aceasta a Patriarhului ecumenic era alcătuită din profesorii școlii grecești de teologie dela Halki: Hrisostomus Constantinides, Maximos Rapanellis, Emanuel Fotiados, și Emilian Timiades, la care se adăugau cunoscuții teologi ruși, G. Florovskij și L. Zander. Conducerea delegației a fost încredințată exarhului din Londra, arhiepiscopul Athenagoras al Tiatirelor.

„În numele Patriarhului ecumenic al Constantinopolului și în numele a 200 millioane de credincioși ai Bisericii ortodoxe a Răsăritului, pe care el îi reprezinta aci", arhiepiscopul Athenagoras a făcut o declarație de adâncă semnificație. Șeful delegației a adus Conferenței salutul Patriarhului ecumenic și a subliniat interesul Bisericii Răsăritene pentru unitatea Creștinătății. A declarat însă că are instrucțiuni să refuze a discuta cu cei de aci chestiuni de ordin dogmatic, deoarece în Biserica Răsăritului nu punctele de vedere teologice individuale, contează, ci credința Bisericii întregi. Deaceea episcopii sinoadelor și-au rezervat dreptul de a hotărî numai asupra a ceeace este fals în chestiuni de credință și a vesti ce este, sau ce nu este în conformitate cu credința Bisericii. Pentru aceste motive, delegația ortodoxă la Lund, aflată subt conducerea I. P. S. Sale, nu poate face altceva decât declarații pozitive și definitive asupra credinței ortodoxe; a se lăsa atrasă însă „în discuții sterile asupra chestiunilor dogmatice, liturgice și de disciplină, ori a participa la vot în aceste chestiuni, nu"!

Cel ce făcea aceste declarații, în numele Patriarhului de Constantinopol, era unul din cei șase Președinți ai „Consiliului Ecumenic al Bisericilor". Predecesorul său în această demnitate — răposatul arhiepiscop Ghermanos al Tiatirelor — obișnuise adunările „ecumenice" cu altfel de declarații. Dar iată că Biserica ortodoxă a Răsăritului își reia, printr'un gest, poziția pe care ea trebue să stea. Practic, delegația Patriarhiei de Constantinopole era transformată, prin aceste declarații, în delegație de observatori, Ca și delegația catolică.

Vraiștea din Bisericile ortodoxe ale Răsăritului a putut oferi lumii spectacolul târguirii pe chestiuni de credință — întotdeauna s'au găsit episcopi și teologi mireni ortodocși iubitori de călătorii și de «discuții sterile» asupra adevărurilor stabilite pentru totdeauna de Sinoade, împotriva «fraților eretici».

Atitudinea delegației Patriarhiei ecumenice va îndurera, fără îndoială, pe mulți aventurieri ai teologiei: preoți urmăriți de putere, protopopi fără episcop, episcopi fără har, ș. a. m. d. Va îndurera și pe unii „progresiști" în trebile credinței. Dar nu e nimic de făcut: Biserica lui Hristos nu are ce căuta la tarmaoacele trebilor credinței. Iată de ce — cu tot tonul rusesc al unora din formulările ei — declarația ortodocșilor dela Lund înseamnă un îmbucurător semn de revenire la matcă.

PSALMUL 6

I

Nu mă certa, Doamne, în mânia Ta
şi în urgia Ta, nu mă lovi!
Milostiv fii mie, Doamne, că's neputincios!

Vindecă-mă, Doamne,
căci mi-s oasele sdrobite!
Şi sufletul mi-e sdrobit foarte;
Tu însă, Doamne, până când . . . ?

II

Intoarce-Te, Doamne,
scapă sufletul meu;
mântueşte-mă, după îndurarea Ta!

Căci în moarte nu este aducere — aminte de Tine:
laudă, dintre cei din iad, cine Ţi-aduce?

III

Sânt sfârşit de-atâta suspinare;
cu plâns spăl, noaptea, patul meu;
cu lacrimile mele aşternutul meu îl scald.

Ochii mei se sting de jale:
m'au îmbătrânit duşmanii.

IV

Inlături din faţa mea,
voi toţi cei ce lucraţi nedreptatea,
căci Domnul a auzit glasul jeluirii mele!
Domnul tânguirea mea a ascultat-o;
rugăciunea mea, Domnul a primit-o!

Roşească şi să se turbure foarte
toţi duşmanii mei;
degrab să dea dosul şi să se ruşineze!

PSALMUL 13

I

Zice, în inima sa, nebunul:
„Nu este Dumnezeu!"
S'au stricat, nebunii lucrează;
nu mai e nimeni care să facă binele!

Din ceruri, Domnul ia seama
la fiii oamenilor: ia seama ca să vadă
de se mai află vreunul care să aibă minte
şi să caute pe Dumnezeu.

Toţi au înnebunit; s'au depravat:
nu mai e nimeni care să facă binele, —
nu mai e niciunul!

II

Nu pricep, oare, cei ce lucrează nedreptatea, —
cei ce mănâncă poporul meu
precum ar mânca pâne?

Pe Domnul nu l-au chemat:
tremura-vor atunci de spaimă,
căci Dumnezeu stă de partea
neamului cel drept.

Socoteala celui sărman
aţi vrut s'o încurcaţi;
dar Domnul este scăparea lui.

De-ar veni din Sion mântuirea lui Israel!
Sălta-va Iacov, veseli-se-va Israel,
când Domnul soarta poporului său
o va schimba.

(Traducere de **Octavian Bârlea** şi **George Racoveanu**, după LIBER PSALMORUM. Nova e textibus primigeniis interpretatio latina cum notis criticis et exegeticis. Roma 1945).

Uşă de lemn, lucrată din porunca lui **Vladislav Voevod**, în 1453, pentru una din cele trei biserici ale mânăstirii **Snagov**. (Muzeul de Artă Religioasă din Bucureşti).

Stâna de Vale en août 1944 et l'évêque Frentiu

Lorsque j'arrivais à **Stâna de Vale** dans les premiers jours d'août 1944, je connaissais déja un peu cette jolie localité grâce à une excursion d'avant guerre. Mais ce n'est qu'en ce mois d'août, si plein d'événements, que j'allais la connaître vraiment, elle et ses habitants de cette époque.

De Beiuş, charmante petite ville près d'Oradea Mare, on montait vers Stâna de Vale par les montagnes, couvertes de forêts, une véritable symphonie verte de toutes les nuances. Le silence n'y était pas interrompu que par des gazouillis des oiseaux et le chant légere des ruisseaux de montagne, qui me faisait songer au chant des fontaines et des ruisseaux des jardins d'Alhambra à Grenade. Mais ici il n'y avait ni ruines, ni souvenirs.

Nous venions dans ce petit site de montagnes très las de corps et d'esprit après cinq années de guerre, perte de tant d'êtres chers, exode de Cluj, bombardements de Bucarest et la mort récente du frère de mon mari. C'est à Stâna de Vale que j'allais vivre les trois semaines de repos après l'affreux cauchemar mondial qui, du reste, allait bientôt recommencer grâce aux Russes bolchéviques. L'évêque **Valeriu Frenţiu**, que je ne connaissais pas encore, mais qui connaissait mon mari, nous avait invités pour y passer le mois d'août. C'était un précieux cadeau qu'il nous faisait là, car sans trois semaines de repos je ne sais pas comment aurions-nous supporté les deux années suivantes des dures épreuves qui allaint se succéder jusqu'au 18 août 1946, date de notre départ de la Roumanie.

S'en doutait-il? Peut-être. Il cherchait pendant cette époque terrible d'exodes et de catastrophes à recueillir tous les réfugiés, à donner l'asile à tous les sans-gîte, à aider toutes les misèrs. Ainsi à Beiuş se trouvait comme son hôte, l'évêque romain-catholique, Mgr. Robu, à Stâna de Vale, des soeurs catholiques-romaines de Huşi de Moldavie et uns père franciscain, etc. etc. A l'hôtel ou l'on nous a admirablement logés, les chambres étaient jolies, grandes, nettes, les larges couloirs clairs et pleins de grandes plantes vertes et de lauriers-roses en fleurs. Des plantes et des lauriers aussi dans la vaste salle à manger dont les portes-fenêtres s'ouvraient sur la belle terrasse. Et plus bas, en descendant de la terrasse, on se trouvait devant une très petite église, pleine de parfums de fleurs et charmante dans sa simplicité. Derrière l'église une tombe, entourée d'une grille légère, surmontée d'une modeste croix de pierre et couverte de fleurs, tombe d'une jeune femme qui faisait songer plutôt au paradis qu'a la mort.

L'église était fraîche, noyée dans une demi-obscurité, car ses fenêtres n'étaient pas grandes. J'y allais tous les jours, Les catholiques-uniates roumains regardent le mois d'août comme le mois de Marie et tous les après-midi, vers le soir, il y avait un service et un sermon. C'est là que je vis pour la première fois l'évêque Frenţiu et je fus frappée par sa piété si simple et pourtant si profonde. Sa silhouette était dájà alourdie par l'âge, mais dans son visage calme, un peu ridé, les yeux brillaient d'un éclat vif et jeune. Et jeune aussi était son sourire bon et paternel.

On aimait beaucoup l'évêque à Stâna de Vale ou il régnait sur tout un petit monde. Les soeurs aux visages clairs s'occupaient de la maison, de la cuisine, servaient à table. Quelques-unes étaient jeunes et jolies, toutes gaies et aimables, malgré leur exil et leurs épreuves. Deux ou trois soeurs parlaient français et aimaient à m'interroger sur les églises de Paris qu'elles connaissaient par les lectures. Elles tenaient la maison dans une très grande propreté, mais je n'ai jamais vu de cuisines aussi belles et nettes. Là, cependant dirigeait tout „Monsieur Aurel", ancien cuisinier-chef de l'évêché d'Oradea Mare, vieux retraité que l'evêque gardit toujours, sans le charger de travail. „Monsieur Aurel" venait tous les ans en été à Stâna de Vale et là il pratiquait encore son art culinaire. Il falloit le voir dans sa blouse et son haut bonnet, blancs comme la neige, s'affairant et expliquant aux soeurs les différents secrets de la cuisine. Si un peintre flamand avait vu monsieur Aurel, il n'aurait pas pu résister à la tentation de le peindre. Mais aux heures de service à l'église Monsieur Aurel se transformait, et apparaissait vêtu d'un complet irréprochable cravate bien nouée, gants et chapeau á la main. Plus tard, quand je le connus mieux et parvins à gagner sa sympathie, je lui demandai pourquoi il attachait tant d'importance aux détails de la cuisine et pourquoi il venait dans notre petite église rustique dans un costume si cérémonieux:

Parce que, me répondit-il, tout le mal du monde provient de ce que les gens ne veulent pas faire bien ce qu'ils doivent faire. Quand on fait la cuisine, il faut s'y appliquer de bon coeur, parce que c'est le bon Dieu qui a creé les aliments et qui nous les a donnés. Quand on va à L'église, il faut auparavant se laver et s'habiller de son mieux, parce qu'on le ferait, si l'on allait chez un prince ou un roi, et Dieu est plus grand que tous les princes et tous les rois.

Monsieur Aurel était philosophe à sa manière. Quand je quittais Stâna de Vale, il m'offrit un petit pot de confiture de mélon, faite d'après sa récette et qui ne fermentait jamais.

De ma fenêtre d'hôtel je regardais souvent dans l'après-midi le chemin blanc qui descendait la montagne et plongeait dans la forêt. Tous les mercredis un long cortège s'en allait par cette route en la descendant. Des paysans en chemises blanches brodées, des paysannes en châles bariolés et aussi de petits ânes gris*), de ce gris tourterelle, mat et soyeux. Un sac de chaque côté, les petits ânes marchaient lentement, un peu pensifs, un peu résignés, mais si jolis que je me rappelais les vers de Francis Jammes:

„J'aime l'âne si doux,
Marchant le long des houx".

Ici pas de houx. Mais quelle richesse des couleurs dans les costumes paysans, quelles broderies étincelantes et comme tout cela ébouit les yeux sous soleil éclatant de Roumanie.

Ou vont-ils? demandai-je au dîner à l'abbé, l'infatigable et aimable directeur de Stâna de Vale.

Au marché, me répondit-il. Demain, c'est jeudi, il y a le „târg" (marché) hebdomadaire à Beiuş.

Après le service et le sermon on se promenait souvent sur la terrasse en discutatnt toutes sortes de problèmes. On parlait religion, littérature, guerre. Au milieu de ces montagnes et ces forêts on ne craignait pas les bombardements qui devastaient alors toutes les villes de Roumanie. Et pendant les sept ou huit jours de sa présence à Stâna l'évêque prenait part à nos conversations.

Un soir on commentait l'dée que „părintele" (abbé, père) Miclea venait de développer dans son sermon. Dans la vie des peuples et dans celle des hommes il y a des périodes de bonheur relatif et des périodes de souffrance. Or, c'est pendant ces dernières qu'on amasse un „capital de souffrance" qui pae nos péchés et nos mauvaises joies — car il y a aussi des joies bonnes et pures —, mais lorsque ce capital est épuisé, lorsque nous avons fait des dettes sur l'avenir, viennent de nouveau les périodes de la souffrance. Certes, Notre Seigneur paye pour nous plus que nous-mêmes, mais nous devons payer aussi. Car, en effet, tout un peuple paye parfois pour les crimes de quelques individus.

Dans mes souvenirs je revois souvent cette calme soirée sur la terrasse de l'hôtel, la haute silhouette maigre de l'abbé Miclea, et le bon visage de l'evêque, un peu pensif ce soir.

Savait-il, ou pressentait-il qu'il devait ajouter par son martyre une grosse somme au capital de la souffrance de son pays?

*) caii moţeşti n. r.

MARYA KASTERSKA

VINTILĂ HORIA:

ŢARA DIN VIS

Ruine, tăcere.
Paşi de soldaţi străini . . .
Zi ori noapte?
Chipuri cunoscute
Pe care nu vreau să le cunosc . . .

M'am întors
Nu ştiu când,
Nu ştiu cum.

Un vânt de nebunie
M'a tras după el pe-o câmpie
Şi printre frunze diavoleşti
M'a scuturat în oraşul chilug.
(Bucureşti?)
Cum să fug?
Cum să fug înapoi?
Oameni? Strigoi?
Să nu-mi spuneţi pe nume,
Să nu mă trădaţi,
E aici cineva
Care nu mă vrea,
O lume care nu-i a mea.

Doamne, ia-mă din vis!
Nu e adevărată
Cetatea înveninată.
E un vis, e un vis!
Nu mă lăsa prins
Nici închis.

O statue de rege
Pe cerul aprins
Vrea să se deslege
Din blestem
Şi să fugă în lume.

Dacă Te chem
E ca să mă scoţi
De sub roţi,
Să mă redai
Pierdutului rai.

Nu! Frate, frate,
Nu-mi da mâna
Nici nu mă bate,
Istoria bătrâna
M'a închis în zid,
M'a închis în vis,
Fără rost, fără vrere,
Doamne, scoate-mă din părere.

În numele Tatălui
Al Fiului
Al Sfântului Duh
Din seninul văzduh
Şi-al sfântului care
Mă va vindecare.
Amin, cu limba, cu sângele,
Mâinile, plânge-le,
Sunt închise
Între sumbre culise.
Eu, cu totul şi cu totul de carne şi dor,
Mortal şi nepieritor,
Sunt închis
În putreda Ţară din vis.

VICTOR BUESCU:

LUI

Ni l-au ucis asupritorii,
Cenuşa lui au dat-o'n vânt, —
Dar au rămas în urmă-i zorii
Neterminatului său cânt.

Simţirea lui de libelulă,
Talentu-i demn de barzii mari
S'au mistuit într'o celulă,
Ca un Christos între tâlhari . . .

Dar iarăşi domni vor fi iloţii
Întemniţatei Românii,
Şi-i vor cinsti cu drag nepoţii
Asasinatele-armonii!

Le-a dat, din bezna închisorii,
Prin stihul lui prorocitor,
Iluminările-aurorii,
Nădăjduirea 'n viitor.

Prin veac, urmaşii întregi-vor
Neterminatu-i, dârzu-i cânt
Pe care el, răpus de vivor,
L-a luat cu sine în mormânt,

Pe bolta Ţării viitoare
El va urca mereu mai sus,
C'a scris cu sânge-un vers pe care,
Dacă-l lăsau, ni l-ar fi spus.

★

Domnul **Gérard Stephanescu** a publicat în „L'Observateur catholique", din Septembrie 52, articolul: **Violentes attaques contre la Religion de l'autre côté du „Rideau de Fer".** —

*

La Chicago — U. S. A. s'a constituit Asociaţia „Nicolae Bălcescu", formată din imigranţii români din regiunea Chicago/Illinois, East Chicago şi Gary/Indiana. Din comitetul Asociaţiei fac parte domnii: Maior I. **Bumbăcescu,** Prof. N. **Ravaru,** Slt. C. **Ardeleanu,** Av. I. **Cavinea,** N. **Novacovschi,** Prof. V. **Bârsan,** Slt. A. **Burtic,** V. **Ionescu,** V. **Filip,** I. **Simicin,** I. **Tolcea,** I. **Stoica** şi M. **Roman.** Sediul Asociaţiei este: 3924, Grand Blod, Eeast Chicago, Ind./U. S. A. —

*

În ziua de 23 Septemvrie în biserica S. Paul din Frankfurt, s'a înmânat Profesorului **Romano Guardini** „Premiul Păcii", instituit în 1950 de editorii germani.

*

ION STEGARU, **Din poezia rezistenţei româneşti.** ONOFREI PUŞCĂRIAŞUL, **Poeme din Închisoare.** Cu o prefaţă de Victor Buescu. Lisabona, 1952, 80 pagini.

GRIVIȚA

de

ION V. EMILIAN

„Am deplină încredere în tânăra mea armată, care arde de dorința de a-și arăta vitejia", scria Domnul Carol tatălui său la începutul lui Decembrie 1876. La epoca aceea, toată lumea noastră politică, conservatori, liberali și independenți era împotriva participării noastre la răsboiul ruso-turc care, în ciuda tuturor străduințelor marilor puteri, părea de neevitat.

Atitudinea de prudență a partizanilor neutralității era justificată. Amintirea ultimelor ocupații rusești era încă vie . . . Oamenii noștri politici știau cu câtă greutate se obținuse recunoașterea actului dela 1859 . . . Încheierea unei convențiuni comerciale cu Austria (1875) constituia pentru ei un prim pas spre neatârnarea noastră economică. Era mult: tragicul sfârșit al unei aventuri militare ar fi putut să ne facă să pierdem și ceeace dobândisem până atunci.

Când s'a aflat însă în Țară textul Constituției lui Midhad-Pașa (Ianuarie 1877), poziția „neutraliștilor" fu considerabil slăbită. În această constituție România era numită „provincie privilegiată", iar Domnul ei: „șeful acestei provincii". Opinia publică, profund jignită în amorul propriu național, era acum, în bună parte, pentru o intervenție armată. Vodă-Carol cât și Brătianu (singurul om politic care fusese câștigat pentru cauza răsboiului) hotărîră atunci ruperea definitivă a legăturilor noastre cu Turcia, încheierea convenției cu Rusia și mobilizarea.

Manifestând aceiași prudență, majoritatea oamenilor noștri politici erau totuși pentru neutralitate. Pentru o înțelegere cu Rusia doar doi se declaraseră fățiș: Mihail Kogălniceau și Dimitrie A. Sturza.

În ciuda acestei opoziții înțelegerea cu Rusia a fost semnată, la 4 Aprilie 1877. Nu era vorba în această convenție de o participare a noastră la operațiunile militare, ci doar de asigurarea liberei treceri prin România a armatei rusești. Potrivit articolului 2 din aceiași convenție, Rusia își lua angajamentul „de a păzi drepturile politice ale României astfel precum rezultă ele prin tratatele existente, **precum și a menține și a apăra integritatea ei actuală.**"

Odată acest pas făcut, criticii, cu foarte rare excepții (Ion Ghica), au amuțit, țara întreagă sprijinind acțiunea Domnului și a guvernului. În această privință, un pilduitor exemplu de patriotism constituie declarația opoziției conservatoare, din 26 Aprilie 1877:

„În fața acestor fapte, în fața unor împrejurări de la care poate atârna viitorul Statului nostru, noi Conservatorii credem că ar fi nepatriotic și inoportun de a crea guvernului, căruia evenimentele i-au încredințat soarta țării, dificultăți în chestiile exterioare."

Atunci ca și acum, ca totdeauna, Rușii nu se arătară deloc dispuși a respecta stipulațiile convențiilor ce semnaseră. Trupele lor pătrunseră în Moldova ca într'o țară ocupată. Neținând seama că România avea un monarh și un guvern, generalisimul rusesc, Marele Duce Nicolaie Nicolaievici, fratele Țarului — despre ale cărui calități strategice criticii militari germani se pronunță în aspre cuvinte (Thilo von Trotha: „Russische und türkische Heerführer im Kriege 1877-1878") — adresandu-se direct „locuitorilor români", spunea următoarele, în proclamația sa din 11 Aprilie 1877: „Din porunca M. S. Împăratului tuturor Rușilor, armata intră azi în țara voastră, care nu pentru întâiași dată a întâmpinat cu bucurie oștirile rusești . . . Nădăjduiesc să găsesc la ei aceiași sufletească primire pe care au arătat-o și străbunii voștri oștirilor noastre . . . Vă invit așadar a vă urma în pace îndeletnicirile și a ușura armatei satisfacerea trebuințelor sale . . ." Proclamația aceasta provocă în țară un val de indignare. În Cameră, Petre Carp ținu un răsunător discurs de protest („Monit. Oficial" din 23 Aprilie 1877). Cu toate că și prin această proclamație, Rușii subliniau lipsa lor de dorință de a coopera cu trupele române, Domnul Carol își concentră armata, prevăzând că ceasul ei avea să bată în curând. Categoricul imperativ al Istoriei avea să-i dea dreptate.

Din clipa în care pusese piciorul pe pământul românesc, din ziua în care declarase, la 9 Mai 1866, la Pitești „din minutul în care am pășit pe pământul nouăi Mele patrii, am devenit Român", tânărul Domn nu era călăuzit decât de gândul de a organiza și întări această armată, cu ajutorul căreia spera că va obține neatârnarea. La sosirea sa în țară, găsise de fapt o armată. Predecesorul său, Vodă-Cuza reușise, cu ajutorul unor instructori francezi, să ridice cele 7 batalioane și 7 escadroane îngăduite de Regulamentul Organic, la o armată permanentă de 25 batalioane, 8 escadroane și 4 baterii, organizând în aceiaș timp în miliții naționale pe toți bărbații, dela 17 la 46 ani. Armata aceasta avea însă multe lipsuri. Inima corpului ofițeresc bătea încă pentru Cuza. În această ultimă privință, Domnul Carol procedă cu mult tact și înțelepciune. Astfel, el ordonă să nu se ia nicio măsură disciplinară împotriva ofițerilor care, printr'o cerere colectivă, ceruseră îndepărtarea din armată a camarazilor lor care participaseră activ la detronarea lui Vodă-Cuza M. O. 1866, Nr. 110, p. 487).

Fiind mereu în mijlocul unităților, în cazărmi și în tabere, participând direct la instrucția lor, consemnând observațiunile sale în minunate rapoarte de inspecție, întărind spiritul de corp, Domnul Carol creease în 11 ani o armată nouă, demnă de străvechea noastră tradiție militară.

În ajunul declarării ostilităților, forțele noastre militare erau considerabile, mai ales dacă ținem seamă de greutățile financiare și de populația României la acea vreme (4.500.000 locuitori). Organizarea acestor forțe era următoarea:

I. Armata permanentă:

Infanterie: 8 Regimente de Linie (fiecare regiment a 2 Batalioane), 4 Batalioane de vânători și 2 companii Jandarmi pedeștri.

Cavalerie: 3 Regimente de Roșiori (trei și nu două cum pretinde Serviciul Istoric al Armatei Ruse; Regimentul 3 Roșiori a fost înființat la 1869, prin contopirea escadroanelor de călărași „permanenți"; comandantul acestui regiment a fost Colonelul Donici) și 2 Escadroane de Jandarmi călări (transformate mai târziu în „Regimentul de Escortă Regală").

Artilerie: 4 Regimente (a 6 baterii, dintre care una călăreață; fiecare baterie a 6 tunuri), 1 Companie de artificieri și 1 Parc de artilerie.

Trupe tehnice: 1 Batalion de Geniu, compus din 1 comp. pionieri, 1 comp. de mine, 1 comp pontonieri și 1 comp. telegrafiști. Spre știința camarazilor noștri geniști, menționăm numele comandantului acestui unic batalion de geniu, bunicul nobilei lor arme: **Maiorul Gheorghiu Zamfir.**

Flota: 3 mici vase de Dunăre, deservite de 12 ofițeri și 372 mateloți.

Trupe administrative: 1 Escadron de Tren (140 cai de tracțiune și 25 cai de șea) și 1 Companie Sanitară, având, înafară de personalul medical, 81 subofițeri-sanitari și 200 brancardieri. Această companie a mobilizat 2 spitale de companie (fiecare a 400 paturi) și 4 secții de ambulanță divizionare. În privința serviciului nostru sanitar, Statul-Major rus a avut cuvinte de laudă: „Das Sanitätswesen war ziemlich breit organisiert und hoch entwickelt" („Der Russisch-türkische Krieg 1877-1878", verfaßt von der Kriegsgeschichtlichen Comission des Kaiserlich Russischen Hauptstabes, herausgegeben von der Direktion des k. u. k. Kriegs-Archivs, Wien 1902, I. Band, pag. 61).

Nu putem încheia capitolul consacrat armatei permanente fără a nu menționa și **pompierii,** trupă făcând parte la noi din armata activă și recrutată, la acea epocă, din artileriști. Pentru instrucția celor 2 batalioane și 15 secții de pompieri erau prevăzute 100 piese de artilerie. Ele au fost utilizate, în parte, ca artilerie de asediu, participând la împresurarea Plevnei (dacă nu mă'nșel: și la Vidin. De fapt pompierii primiseră un glorios botez al focului în lupta din Dealul-Spirei, la 13 Septemvrie 1848

II. Armata Teritorială:

Infanterie: 16 Regimente de Dorobanți (a 2 batalioane).

Cavalerie: 8 Regimente de Călărași (a 4 escadroane).

Milițiile locale la căror efectiv nu poate fi exact determinat.

III. Armanentul:

Pentru acele timpuri, armamentul trupelor permanente era considerat modern (Infanteria de Linie și Vânătorii: Pușca „Peabody"; Artileria: tunuri „Krupp" de 87 mm.) Armamentul Dorobanților și Călărașilor era însă învechit, inferior celui turcesc.

Din totalul acestor unități, Domnul Carol a organizat 2 Corpuri de Armată (comandate de generalii **G. Lupu și Alexandru Radovici),** fiecare corp dispunând de 2 divizii. Cele 4 divizii au fost comandate inițial de: Colonel **Mihai Cerchez,** General **Gheorghe Manu,,** Colonel **Ion Logati** și General **Gheorghe Angelescu.** În plus: Brigada de Roșiori, comandată de Colonelul **Cretzianu.** În compunerea diviziilor de infanterie, trupele teritoriale și cele active au participat în egală măsură. Fiecare divizie era alcătuită astfel: 1 Batalion de Vânători, 1 Regiment de Linie, 2 Brigăzi de Dorobanți (4 regimente), 1 Brigadă de Călărași (2 regimente) și und Divizion de Artilerie a 3 baterii. Fiecare Corp de Armată dispunea de 1 Regiment de Artilerie, iar Brigade de Roșiori de 3 baterii călărețe. Aceasta este armata care ne-a dat independența și a făurit Dinastiei o coroană de oțel.

Pe măsură ce trupele rusești pătrundeau în interiorul țării, unitățile noastre erau concentrate în Oltenia, escadroane de călărași și batalioane de dorobanți asigurând paza malului dunărean și în Muntenia, până la sosirea rușilor. Turcii deschid, ei ceidintâi, focul asupra pozițiilor noastre, la Oltenița și la Calafat, înainte de declaratia de Independență (Corpurile Legiuitoare au votat Moțiunea de Independență la 9 Mai: a doua zi, 10 Mai, această moțiune a fost adusă la cunoștința întregii țări, odată cu Proclamația Domnului și Ordinul său de zi către Oștire).

La 15 Mai, Domnul Carol era la Calafat. In aceiași zi el ordonă bateriilor Regimentului 1 Artilerie din Craiova sa deschidă focul asupra Vidinului. In amintirea acestui eveniment, regimentul a luat, mai târziu, numele de „Regele Carol I". La 10 Iunie, trupele rusești trec Dunărea în Bulgaria, prin punctul Zimnicea-Șiștov, în timp ce unități mai puțin importante pătrund în Dobrogea. La Petersburg se vorbea de o simplă „promenadă", până la Constantinopol, armatei române revenindu-i probabil misiunea de a păzi depozitele rusești și de a escorta prizonierii.

În acest timp dispozitivul trupelor române era următorul: Grosul: în regiunea Cetate-Calafat-Ciuperceni-Rast-Băilești; Divizia 4-a: dela Bechet până la confluența Oltului, ocupând cu 2 batalioane și o baterie orașul Turnu-Măgurele; Cartierul Domnesc: la Poiana-Dolj, în casele Marincu. Forțele române, totalizând 52 batalioane, 40 escadroane și 24 baterii erau gata, așteptând doar ordinul să treacă Dunărea.

La demersurile noastre în acest sens, guvernul imperial răspundea însă agentului nostru diplomatic la Petersburg (Generalul Ghica) cele ce urmează: „Seine Majestät der Kaiser fordert Rumänien zu einer Operation südlich der Donau n i c h t a u f; falls aber die rumänische Regierung eine ähnliche Operation a u f e i g e n e K o s t e n u n d G e f a h r zu unternehmen wünscht, könnte dies nur unter Wahrung der unbedingten Einheitlichkeit der Oberleitung seitens des Oberkommandanten der kaiserlich russischen Armee erfolgen . . ."

Cu alte cuvinte: să trecem Dunărea pe propriul nostru cont și risc, dar să ne punem imediat sub comandă rusească. Refuzul Domnului Carol a fost categoric. Prevăzând rezultatul întreprinderii rusești, el nu se mulțumea numai să aștepte, ci creea noi unități.

Încredințând drapelele noilor regimente de dorobanți și de artilerie, Carol se adresa trupei cu aceste cuvinte:

„Dându-vă drapelul Corpului, vă încredințez onoarea României, pe care o pun astfel sub scutul curajului, devotamentului și abnegațiunei voastre. Pentru prima oară se prezintă solemna ocaziune de a primi drapelul în preziua mergerii pe câmpul de onoare; căutați a-l încununa de o nemuritoare glorie. (M. O. 1877, Nr. 163, pag. 4556). La această epocă, comandamentul rusesc înregistra următorul bilanț: Cele 6 corpuri de armată care trecuseră Dunărea, după unele prime și modeste succese (luarea cetății Nicopol), s'au izbit de o înversunată rezistență din partea turcilor. Cu prețul unor grele pierderi, Generalul Gurko reușește să înfrângă eroica rezistență a 3000 de turci în Pasul Șipka și încearcă să pătrundă în Valea Maritza, îndreptându-se spre Plovdiv. Intretimp, renumitul Suleiman-Pașa — care pulverizase armata sârbă în 1876 — pătrunde în Bulgaria, venind din Muntenegru, oprește înaintarea rușilor, îi silește să primească lupta, îi înfrânge și îi asvârle dincolo de Balcani. Viteazul Osman-Pașa, retranșat în Plevna, folosind cu iscusință posibilitățile avantajate ale poziții sale strategice, nimicește, unul după altul, regimentele rusești aruncate în foc. Rușii,, trupă și ofițeri, se bat bine, dând nenumărate dovezi de bravură. Val după val, în resemnată disciplină, ei atacă redutele turcești. Lipsurile armatei ruse se dovedesc însă a fi mai mari decât le prevăzuse Țarul. Cât privește comandamentul rusesc și actele acestui comandament, un critic militr german se exprimă lapidar: „Ein kopfloses Ober-Kommando." (Thilo von Trotha: „Preußische Jahrbücher", Juli/Dezember 1887, pag. 482). La 8 Iulie 1887, Rușii sunt învinși pentru întâia oară în fața Plevnei. Știrea produce consternare la Petersburg. Ivan Aksakov, unul dintre protagoniștii panslavismului, vorbește despre o „levée en masse" a slavilor . . . La 18 Iulie Rușii sunt nu înfrânți, **ci nimiciți** la Plevna. Înaltul lor comandament discută ipoteza retragerii trupelor la Nord de Dunăre. În aceste împrejurări, Marele Duce Nicolaie adresează Domnului Carol o faimoasă telegramă, Iată textul integral al acelei telegrame, așa cum a fost concepută, în limba franceză:

Mardi, 19/31 juillet 1887

PRINCE CHARLES DE ROUMANIE

A l'endroit ou se trouve la Quartier-General Roumain. Les Turcs ayant amassé les plus grandes masses a Plevna, nous abîment. Prie de faire fusion, démonstration et, si possible, passage du Danube, que tu désire faire. Entre Jiu et Corabia cette démonstration est indispensable pour faciliter mes mouvements.

NICOLAS

Este mare deosebire între această telegramă și proclamația aceluiaș Mare Duce prin care Românii erau invitați „să-și vadă de treburi".

(urmează)

❦

A APĂRUT:

SEVER POP, **La iotacisation dans les verbes roumains.** Extrait des mélanges M. Roques, vol. III, pag. 195—236. Cap. 1952.

În cadrul lucrărilor pentru codificarea dreptului oriental, Mons. **Aloisiu L. Tăutu** a publicat al patrulea volum de documente, care cuprinde actele și scrisorile oficiale adresate de Papa Ioan XII creștinilor de rit răsăritean. În acest volum găsim două scrisori adresate lui Basarab Bătrânul, întemeietorul principatului muntean, pe care papa îl numește **„iubitul nostru fiu".** Una din aceste scrisori, în limba latină, e inedită.

Început de an școlar în înstrăinare

E o dimineață de toamnă răcoroasă, dar totuși plină de soare. În orășel este o forfoteală neobișnuită: azi începe școala. E o zi plină de farmec, sau de tristețe, pentru școlari!

Vezi ghiozdane nouă-nouțe, încă goale, fețe vioaie și multă, multă sburdălnicie. Băieții, gata de luptă, sunt așa de mândri; care de care vrea să-și arăte superioritatea.

— „Tu în ce clasă ești?"

— „Sunt în a treia" — primară! —, și cu o privire plină de milă se uită la cel din clasa a doua. Cât despre cei din clasa întâi, nici nu se mai uită la ei; îi pândește doar cu coada ochiului. Sunt un pic timizi și țin strâns mâna mamei sau a tatălui. E prima lor zi dintr'o nouă viață — frumoasă —, dar și ultima lor zi de adevărată copilărie. Cine nu-și aduce aminte de prima lui zi de școală?

Fetițele, care de care mai mândre și poate mai serioase, se adună în mlădioase stoluri. Parcă simpt de pe acum oarecare superioritate femenină, care dispare la primul clopoțel de recreație.

— „Eu am fost la bunica la țară; vai, da frumos a fost; parcă-i veșnic sărbătoare!"

— „Și eu am fost la mare. Dar știi, din cauza profesoarei ălea de matematică, am avut o corigență și, firește, mama m'a pisat să învăț. Dar eu tot m'am distrat, și am citit o carte frumoasă . . ."

Cei dintâi spini din coroana atât de frumoasă a copilăriei!

Und gând mă frământă:

Oare ce fac bieții copii de la noi deacasă?

Și oare ce fac copiii noștri asvârliți de soarte prin toate colțurile lumii? Încep și ei școlile străine? Primele lor cărți și primele lor basme vor fi și anul acesta tot în limbi străine? Din fragedă vârstă, se hrănesc din trecutul altor țări, în timp ce părinții luptă cu greu — cei care luptă — să păstreze un graiu strămoșesc, și poate chiar amintirile care se împânzesc într'un trecut ce ne pare când prea frumos, când prea urît. Ei au cel puțin un trecut; ce pot oare ținea minte acești copii?

Frumoasă-i copilăria, chiar ș'între străini, dar cât de frumoasă ar fi dacă acești copii din atâtea colțuri ale lumii ar putea să adoarmă cu gândul la „a fost odată ca niciodată, de n'ar fi fost nu s'ar povesti", cum adormeam și noi odată!

RODICA DOINA POP

Scrierea limbii române

„Într'o parte a Munteniei, **ă** e pronun at **e** după consoanele **s** și **j.** Trebue să se scrie **ă**, așa cum se pronunță în restul țării, peste tot unde această vocală este cerută de morfologie sau de formarea cuvintelor. Deci nu **fruntașe, oacheșe, chiriașe, tovarășe . . ., ci fruntașă, oacheșă, chiriașă, tovarășă, păpușă . . .**"

Prin urmare, dl Graur nu mai tinde să reformeze ortografia, adică transcrierea sunetelor, ci chiar suntele, adică limba însăși, ceeace e cu totul altceva, și e cel puțin riscat. Dsa își calcă propria sa doctrină, după care **vom scrie toate fonemele pe care le pronunțăm și numai pe acelea.** Căci unificarea sunetelor prin ukaz sare dincolo de reforma ortografică. Dl Graur e deci de două ori ilogic; dar parcă de logică îi arde dumisale!

Și iată, imediat apoi, la punctul 3, dl Graur continuă cu legiuirea sa aberantă, admițând că: „se pot scrie și cu **e** și cu **ă** (ambele forme fiind consacrate de scriitori) cuvintele formate cu sufixul **-ețe** sau **-eță bătrânețe-bătrâneță, politețe-politeță . . .**" Dacă însă se admite principiul formelor consacrate de scriitori — principiu foarte important, fără îndoială — el nu poate fi aplicat numai acestui caz ci tuturora, și atunci întreg proectul dlui Graur sare în aer.

Dar „logica" dlui Graur merge încă și mai departe, și ea devine deadreptul hazlie. Voind să simplifice ortografia, dsa începe prin a crea un semn în plus, un **i** cu căciulă (ca **ă**), care să reprezinte pe **i** scurt (care nu formează silabă) și să-l deosebească astfel de **i** silabic. Acest semn nou va permite dlui Graur să scrie cu un singur **i** toate pluralele, și articulate și nearticulate **(pantofi-pantofii)**, ca și — auziți bine! — genetivul și dativul singulare ale substantivelor femenine! Reformatorul ne cere deci foarte serios să scriem: **al casi, al găini** (exemplele sunt cele date de dl Graur . . .), **al mesi, al ferestri** . . Ne umflă râsul: nu tot așa scria, de multă vreme și faimosul Gâgă, popularul personagiu creat de verva lui Manzatti, în neuitatele lui scrisori adresate tușii? (pardon: **tuși,** după ortografia Graur). Și pentruca noua ortografie să reproducă fără greș pe aceea a lui Gâgă, școlarul leneș și pururi repetent, dl Graur mai pretinde să desființăm pe **x** și să scriem: **egzamen, egzistă, egzemplu,** „așa cum se aude", cu **gz** în loc de **x,** adică cu două litere în loc de una. Halal logică, strașnică simplificare!

Mărturisim că suntem datori dlui Graur câteva clipe de sănătoasă ilaritate: ne-a înveselit **egztraordinar** cu **egztrem** de **egzaltantele** sale **egzemple.** Drept recunoștință propunem ca numele **noi scrituri** să fie: „ortografia Gâgă-Graur".

N. I. HERESCU

INFORMATIUNI

Preşedintele Harry S. Truman a numit pe d. Harold Shantz ministru al Statelor Unite în Republica P. Română.

Episcopul evanghelic al Berlinului, Dr. Otto Dibelius a acceptat invitaţia patriarhului Alexie al Moskvei de a vizita Moskva. Călătoria va avea loc la sfârşitul lui Noemvrie 52. Dr. Dibelius va fi însoţit de episcopii Hahn şi Lilje şi de fiul său consilier superior bisericesc Dibelius.

Radio Bucureşti anunţă înfiinţarea Ministerului Siguranţei Statului. Conducerea noului minister a fost încredinţată fostului ministru al Internelor, Alexandru Drăghici. În locul devenit vacant, la Interne, a fost numit Pavel Stan, fost ministru de Domenii.

Radio Moskva anunţă că un tribunal al poporului va judeca zilele acestea, la Sofia, procesul unui grup de 40 catolici bulgari (28 clerici şi 12 laici) acuzaţi de „activitate criminală faţă de democraţia populară bulgară".

Numărul poliţiştilor din zona sovietică a Germaniei fugiţi din raiul comunist în Berlinul de Vest, numai în cursul lunii Septemvrie (între 1 şi 27 Septemvrie) s'a urcat la 303.

În primele zile ale lunii Septemvrie, s'a ţinut la Bucureşti — cu fast puţin obişnuit — sesiunea „Consiliului Uniunii Internaţionale a Studenţilor" comunişti. Pe lângă puternica delegaţie sovietică, au mai sosit aci delegaţii din: Tunis, Guadelupa, Scoţia, R. D. Vietnam, Peru, Madagascar, R. P. D. Germană, R. P. D. Bulgară, R. P. D. Chineză, R. P. D. Coreeană, Indonezia, Venezuela, Columbia.

Într'un „studiu", publicat în **Scânteia** din 6 Septemvrie 52, un mare compozitor, anume **C. Mugeanu**, se înverşunează să convingă lumea că în compoziţiile lor **D. G. Kiriac, G. Cucu** şi **I. Vidu** „au fost călăuziţi de învăţămintele glorioasei şcoale naţionale ruse" . . .

Scânteia a deschis, în coloana cu «Spectacolele de azi», o rubrică nouă: **Cronica.** În numărul din 12 Sept. 52 cetim la «cronică» un singur fapt:

«Printr'un decret al Prezidiului Marii Adunări Naţionale Ana Pauker a fost eliberată din funcţia de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri.»

Ca să se poată prezenta la proces!

În numărul viitor: N. I. HERESCU, **Scrierea limbii române (II).**

Infelix culpa

astăzi, de Uniunea Sovietică. Noi nu suntem de acord cu metodele sovietice (căci suntem oameni subţiri); dar recunoaştem că acolo, în Răsărit, se zămisleşte viitorul omenirii.

Ori, lucrurile nu stau deloc aşa. Intelectualii occidentali judecă pe date perimate. La 1848 „istoria" se manifesta într'adevăr prin dilemele cunoscute: revoluţie sau reacţiune, libertatea naţiunilor sau imperiile conservatoare, etc. În 1950, datele problemei sunt cu totul altele: Asia reintră în Istorie; lumea societăţilor arhaice suferă prefaceri nemaiîntâlnite până acum; creştinismul întâmpină din nou, după o supremaţie de o mie de ani, celelalte religii pe picior de egalitate; umanismul occidental e silit să-şi lărgească viziunea, ca să nu se provincializeze; descoperirile psichologiei de adâncime silesc omul modern să ia cunoştinţă de tot ce precedă viaţa lui personală, şi să încerce o nouă sinteză; descoperirile fizicei nucleare îl silesc să ţină seama de „principiul complementarităţii" al lui Oppenheimer care, pentru prima oară în istoria Spiritului, afirmă că mai multe descrieri ale lumii, deşi opunându-se reciproc într'un raport de contradicţii mutuale, îşi au fiecare validitatea lor şi, ca atare, sunt necesare înţelegerii lumii.

Acestea sunt datele problemei în 1950; acesta e momentul istoric de care trebuie să ţinem seama ca să nu fim „ zvârliţi la lada cu gunoi a istoriei".

Dar complexul de culpabilitate al occidentalilor de bună credinţă îi împiedecă să trăiască în prezent, să înţeleagă lumea de azi şi să pregătească lumea de mâine. Ei sunt încă terorizaţi de fantomele trecutului. Pentrucă, „Revoluţia socială" de care se face atâta caz, aparţine deja trecutului. Miturile, ideologia şi jargonul comunismului derivă din filozofia secolului XIX, pe care „istoria" a depăşit-o de mult. Revoluţia sovietică a naufragiat, spiritualiceşte, într'o înfundătură din care nimeni şi nimic n'o mai poate salva. Realitatea claselor sociale e redusă necontenit prin dictatura exercitată de Soviete în ţările ocupate. Problema socială trebuie pusă în alţi termeni decât o puneau empiriştii secolului XIX; trebuie, adică, să se ţină seama de tot ce omul modern a aflat despre condiţia umană în ultimii cinzeci de ani. În această direcţie merge istoria. Ideologia revoluţiei ruse reprezintă astăzi reacţiunea. Căci Revoluţia ţinteşte către eliberarea totală a omului. Ca să fiţi în pas cu vremea nu aveţi decât să căutaţi unde se pun problemele eliberării şi a libertăţii omului. Fiţi siguri că în acele centre spirituale (care pot fi simpli indivizi, sau grupări, sau tradiţii) se elaborează lumea de mâine.

Încercaţi să spuneţi toate acestea occidentalilor de bună credinţă, „neutraliştilor" de astăzi. Avem această datorie faţă de un Occident care, deşi ne-a trădat în Evul Mediu, ne-a adus mari servicii în ultima sută de ani. Nu e deloc exclus ca noi, cei din Estul Europei, să avem ca „misiune istorică" tocmai această operă de trezire a Occidentului, de alungare a fantomelor născute din sentimentele lui de culpabilitate.

MIRCEA ELIADE

STALIN OFERĂ LUMII PACEA . . .

DEOCAMDATĂ SE DECLARĂ MULŢUMIT CU CE A „NEGUSTORIT"

În lunga sa cuvântare ţinută în faţa „reprezentanţilor a 59 ţări" aduşi la Berlin, în luna Iulie, pentru a proslăvi binefacerile tăcerii instaurate de Stalin în Cehoslovacia, în România, în Polonia, în Ungaria, în Bulgaria, în Ţările Baltice, în Coreea şi în propria-i ţară, Frédéric Joliot-Curie, preşedintele „consiliului mondial al păcii", a prezentat lumii o nouă dovadă că U. S. A. pregăteşte o „cruciadă" împotriva paşnicilor cuceritori ai ţărilor susnumite:

„Cum pot fi altfel interpretate — a spus comunistul francez — cuvintele Preşedintelui Truman adresate, în ziua de 5 Mai anul acesta, unei delegaţii de emigranţi români:

„Veţi trăi din nou ca popor liber! Pentru aceasta, veţi avea întregul nostru sprijn. Şi de-mi voiu putea realiza programul, veţi trăi ca să vă vedeţi iarăşi în ţară liberă". (USA-Bulletin Nr. 1578, 29 Mai 1952).

„Aceasta este mărturisirea cea mai limpede că programul său nu este altceva decât un program de răsboiu".

Savantul comunist are, precum se vede, două cântare pentru fapte. Când Stalin robeşte Cehoslovacia, sau Coreea, asta se chiamă pace; când preşedintele Truman nu vrea să recunoască punerea în lanţuri a acestor popoare, atunci se chiamă războiu.

La Berlin, agenţii lui Stalin au vorbit de pacea pe care o oferă lumii 800.000.000 de oameni. În numele a opt sute de milioane de Cehi, de Români, de Polonezi, Bulgari, Unguri, Chinezi etc.) care nu mai pot vorbi, vorbeşte astăzi Iosif Vissarionovici. Şi anume: propune lumii pacea. În numele lor: în numele unei treimi din populaţia planetei.

Stalin se declară, aşadar, deocamdată, mulţumit cu ce are. Stă în inima Thuringiei germane; Viena este în pământ ocupat de Ruşi; s'a înfipt la Port Arthur; se sprijină pe Himalaya şi are fereastră la Adriatica. Ar mai fi vrut, e drept, ceva: ar fi vrut s'ajungă vecin cu Franco. A vrut să ia Germania şi Austria „ca din strachină"; dar încercarea de a provoca revoluţie în Franţa şi în Italia a eşuat lamentabil. Ar mai fi dorit Elveţia (pentru ceasuri) şi Iranul. Dar neaşteptata reacţiune din Coreea l-a trezit. Se pare că este absolut sigur că un războiu cu America şi cu cealaltă lume vestică va însemna pieirea lui. Deaceea vrea pace. Se mulţumeşte cu ce a tâlhărit pân'acum . . .

Stalin se găseşte în situaţia brigandului care năvălind, prin surprindere, în gospodăria unui om paşnic, i-a prădat casa, i-a necinsit soţia, i-a răpit copiii şi turmele. Şi când cel prădat pretinde restituirea avutului lui — închizând ochii la toată spurcarea făcută — brigandul ţipă că e . . . atacat; că ăsta vrea să turbure pacea; că ăsta vrea războiu . . .

Nu, nu! Dacă Stalin vrea cu adevărat pace, — „să dea banii înapoi!" G. R.

REPUBLICANE

AVICENNA A FOST MOSCAL!

În URSS a fost sărbătorit luna trecută „milenarul" unui mare om de ştiinţă: **Ibn Sina**, cunoscut subt numele de **Avicenna, „născut în Tadjikistanul sovietic".**

Într'adevăr Avicenna s'a născut în apropiere de Buchara. Pământul în care s'a născut el la anul 980 este astăzi moscălesc. Născătorii lui au fost Arabi. Avicenna a scris tratate de medicină, de logică, de fizică, de metafizică. Nu le-a scris, evident, în ruseşte; ci în limba arabă (câteva în cea persană). Operele lui au fost traduse, pe la mijlocul secolului al 12. lea, în latineşte. Despre scrierile lui au aflat, decurând, şi comuniştii. Au aflat, anume, că Avicenna ar fi fost ateu. Deci „pe linia" lui Marx — Lenin — Stalin. Pedeasupra: născut în pământ rusesc. Deci: şi prin naştere şi prin idei, **comunist rus.** De aci prilej de sărbătorire.

Fiind sărbătorit în URSS, trebuia să fie proslăvit şi de guguştiucii din R. P. R. Ceeace s'a şi întâmplat:

„Subt auspiciile Comitetului pentru sărbătorirea milenarului lui Avicenna a avut loc o adunare festivă în cadrul căreia acad. Dr. Ştefan Milcu a conferenţiat despre viaţa şi opera marelui savant, medic şi filosof sovietic Abu-Ali Ibn-Sina Avicenna". (Rom. Lib., 20 Aug. 1952). Ce a spus, la Ateneu, emeritul acad. Milcu? A spus că: „Avicenna a fost un mare **patriot; un fiu al poporului.** Învăţatul Avicenna, cu 1000 de ani în urmă, **a luptat împotriva exploatării poporului;** împotriva **castei militariste;** împotriva **obscurantismului religios.** El a îndrăsnit să spună într'o epocă când (!) religia era atotputernică că (!) **nicio credinţă nu este mai puternică decât necredinţa lui".**

Atât a înţeles inteligentul conf. acad. dr. M. din gândirea aceluia care a spus că **primul şi nemijlocitul produs al lui Dumnezeu este inteligenţa . . .**

La „exponatul" Milcului asistau iluştrii academicieni (democraţi şi populari), patriarhul Justinian (cu suita), învăţatul emerit V. Atomulesei, Jlie Pigulie şi alţi oameni de ştiinţă democratică populară . . .

INTELECTUALITATE NOUĂ

Într'-un „studiu" publicat de „România Liberă" (20 Aug. 52), Acad. Prof. Ilie Murgulescu ne arată cum stă treaba cu cultura prin Republică:

«În ţara noastră, ca niciodată, înfloresc ştiinţa, literatura, artele. Această realitate este oglindită de proiectul de Constituţie, atunci când prevede la articolul 17 că statul român democrat popular „asigură desvoltarea culturii poporului român şi a culturii minorităţilor naţionale socialistă în conţinut, naţională în formă.

În cadrul acestui proces transformator care se desfăşoară în ţara noastră şi pe tărâmul culturii, se schimbă din temelii şi condiţia de viaţă şi activitate a intelectualului. Ca dela cer la pământ se deosebeşte această condiţie de situaţia impusă intelectualului în vremurile de dominaţie a burgheziei şi moşierimii».

Drumul pe care trebue să-l bată cultura cea nouă „patriotică internaţională" (internaţională, fiindcă nu e naţională; patriotică, fiindcă e muscălească!) este acesta:

«Călăuziţi de partid pe drumul lichidării rămăşiţelor duşmănoaselor concepţii antiştiinţifice, intelectualii noştri noi se îndeaptă tot mai mult pe calea acelei ştiinţe care, aşa cum ne arată tovarăşul Stalin, „nu se izolează de popor, nu stă departe de popor, ci este gata să-l slujească, să-i facă cunoscute toate cuceririle sale ştiinţifice". Intelectualii noştri studiază astăzi cu pasiune invincibila ştiinţă marxist-leninistă, călăuză sigură a cercetătoruleri, chezăşia progresului muncii lor ştiinţifice. Combătând perfida ideologie cosmopolită a duşmanului, intelectualii noştri îşi întăresc tot mai mult contribuţia la lupta pe frontul ideologic, militează tot mai activ pentru o cultură adânc patriotică, străbătută de idealurile internaţionalismului».

Deosebirea dintre vremile în care intelectualii români gemeau subt jugul burghezo-moşierimii vândute imperialiştilor americani şi vremea libertăţii de azi — vreme în care orice mocofan din slujba Partidului poate deveni, pe loc, intelectual, om de ştiinţă (populară), artist emerit (al poporului) şi academician al Republicei — este limpede:

«Apar astfel limpede deosebirile fundamentale ale condiţiei intelectualului, între lumea păcii şi socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică, lume a culturii şi civilizaţiei — şi lagărul distrugerii şi morţii condus de imperialismul american».

Ne aflăm, aşadară, în faţa a două lumi: lumea veche a intelectualităţii din robia burghezo-moşierimii obscurantiste şi lumea nouă a intelectualităţii socialismului şi a păcii. Prima, cu analfabetismul şi moartea; a doua, cu lumina, pacea, fericirea!

Oricât de înveselitor ar fi pân'aici, exponatul academicianului republican, el ne mijloceşte, oricum, o comparaţie: între ce a fost şi ce este.

Dar iată că emeritul pune vârf exponatului cu o mărturisire de surprinzătoare nevinovăţie:

«Una din problemele de frunte ale regimului nostru este aceea **a făuririi unei noi intelectualităţi,** ridicate din sânul poporului, legată prin mii de fibre de popor».

Moment! Moment! Păi . . . dacă intelectualitatea cea nouă nu-i făurită încă, se chiamă că nu există! Asta, însă, e cumplit lucru. Căci dacă cea veche, liberată din robie, a intrat în puşcărie (fiindcă nu se mai potrivea); iară cea nouă nu există încă, atunci înseamnează că Republica se află într'o situaţie specială, cel puţin deocamdată: intelectualitatea veche s'a isprăvit; cea nouă nu s'a ivit! . . .

Ştiu, mi se va răspunde că tocmai asta e superioritatea regimului de democraţie populară (a nărodului): poate merge înainte (ba chiar progresa) şi fără intelectualitate!

Om cu prejudecăţi fiind, eu răspund: geaba! Tot mai bine erea cu intelectualii!

ROATA

Terminând cu toţi adversarii politici burghezo-capitalişti, conducătorii R.P.R. au început să se mănânce între ei. Radio Bucureşti a şi anunţat condamnarea la închisoare a lui **Vasile Luca** şi a 23 colaboratori ai săi, pentru sabotaj şi sustragere de bani publici. Toţi cei 24 au primit **între 15 şi 2 ani de temniţă.** Procesul — şi condamnarea — **Anei Pauker** şi a lui **Teoharie Georgescu** urmează!

Câtă ironie a sorţii! Dacă comuniştii nu le vor face, între timp, de petrecanie, şi Ana şi Teoharie şi Vasile vor fi liberaţi din închisoare de către .... criminalii capitalişti, fascişti şi imperialişti americani! (Evident, dacă nu se vor decide — din motive de ispaşă creştinească — să rămână mai departe în puşcăriile chiabureşti).

R.

✵

TOT LIBERTATEA . . .

La congresul mondial al Luteranilor ţinut la Hanovra, reprezentanţii comunităţii luterane din R. P. Ungaria au protestat energic împotriva afirmaţiilor, făcute aci de alţi luterani, că luteranii din Ungaria nu ar mai fi liberi să laude pe Dumnezeu cum le place lor. (Şi au dreptate: dacă lor le bine-place să-L laude conform normativului dat de Karpov, cine le poate băga vină?).

INFORMATIUNI

«Scânteia» din 3 Sept. 52 publică următoarea ştire:

«Luni, 1 Septembrie 1952, Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti, deplasat la Poarta Albă a pronunţat sentinţa în procesul bandei de sabotori şi diversionişti dela construcţia Canalului Dunăre-Marea Neagră. Au fost condamnaţi **la moarte** pentru crimă de sabotare a propăşirii economiei naţionale a R.P.R.:

Georgescu Gheorghe Topaziău
Nichita Dumitru
Rozei Aurel-Rozemberg
Vasilescu Nicolae zis Colorado
Cernătescu Petre

(Acuzaţii Nichita Dumitru şi Vasilescu Nicolae au mai fost condamnaţi **şi la 25 ani muncă silnică** pentru crimă de ameninţare a păcii popoarelor şi la 10 ani închisoare corecţională pentru încercări de agitaţiune. **Vor executa pedeapsa cea mai grea).**

Au mai fost condamnaţi:

Frangopol Nicolae la **muncă silnică pe viaţă** pentru crimă de sabotare a propăşirii economiei naţionale a R.P.R., la **25 ani muncă silnică** pentru crimă de ameninţare a păcii popoarelor **şi la 10 ani închisoare** corecţională pentru încercări de agitaţiune

Ciorapciu Mircea la **muncă silnică pe viaţă** pentru crimă de sabotare a propăşirii economiei naţionale a R.P.R.

Ionescu Oprişan la **25 ani muncă silnică** pentru crimă de sabotare a propăşirii economiei naţionale a R.P.R., **25 ani muncă silnică** pentru crimă de ameninţare a păcii popoarelor **şi la 10 ani închisoare** corecţională pentru încercări de agitaţiune.

Niţescu Constantin la **25 ani muncă silnică** pentru crimă de sabotare a propăşirii economiei naţionale a R.P.R.

Vieru Petre la **20 ani** muncă silnică pentru crimă de sabotare a propăşirii economiei naţionale a R.P.R., la **20 ani** muncă silnică pentru crimă de ameninţare a păcii popoarelor **şi la 10 ani** închisoare corecţională pentru încercări de agitaţiune.

Toţi acuzaţii au fost condamnaţi la 10 ani degradare civică.

Oamenii muncii care se aflau în sala procesului au aplaudat furtunos dreapta sentinţă a Tribunalului Militar».

Între 23-26 Septemvrie s'a ţinut la Königstein-Taunus **congresul pentru Biserica prigonită,** „Kirche in Not", **la care au luat parte peste 200 persoane (în mare parte preoţi), reprezentând toate naţiunile de dincolo de Cortina de Fier. Au mai participat delegaţi din Germania, Belgia, Olanda, Austria, Elveţia şi Italia.** Pr. Flaviu Popan **a prezentat un referat despre prigoana comunistă şi starea actuală a bisericii din România. Joi seara, în prezenţa Cardinalului Iosif Frings, s'a ţinut o oră de rugăciune pentru cei prigoniţi. Pentru credincioşii români, pentru preoţi, episcopi şi pentru cei deportaţi sau condamnaţi s'a rostit, cu acest prilej,** o rugăciune în limba română. **Sperăm că acest Congres, care a contribuit atât de mult la cunoaşterea creştinătăţii martirizate, să aducă, nu peste mult, roadele religioase dorite.**

În zilele de 16—17 August s'a ţinut în parohia S. Mihail din Aurora, Illinois, Adunarea Generală a Asociaţiei Românilor Catolici din America. La Liturghia solemnă, celebrată de toţi preoţii români, s'a citit, în româneşte şi în englezeşte, **Scrisoarea Apostolică a Sfântului Părinte, Papa Pius XII. lea, adresată anul acesta Clerului şi poporului nostru persecutat în România.** Această scrisoare a fost tipărită în două mii de exemplare şi distribuită tuturor celor prezenţi. La banchetul care a urmat, au luat parte episcopul **Boylan** din Rockfort, Mons. **John Kirk,** Domnul **Augustin Popa,** din partea Comitetului Naţional dela Washington, şi numeroase personalităţi din lumea americană. Cuvântările şi cântările au fost înregistrate de Vocea Americii.

La închiderea Congresului catolic din Berlin, Arhiepiscopul din Köln, **Card. J. Frings,** a rostit o rugăciune, recitată în acelaşi timp în cele 15 000 parohii catolice din Germania. Între altele a spus: **„Tu, Doamne, eşti Stăpânul popoarelor şi Stăpânul Statelor. Nu ne lăsa să cădem în mâinile celor ce te urăsc"!** Nunţiul Apostolic din Germania, **Mons. A. Muench,** a combătut în cuvântarea sa materialismul, îndemnând pe credincioşi să se roage împreună cu Sfântul Părinte, pentru ca lucrarea în favoarea adevăratei păci să fie încununată de succes.

Între 18—21 August a. c., a avut loc la Universitatea din Uppsala cel de al IV-lea Congres Internaţional de **Ştiinţele Onomastice,** sub egida lui „Unesco", cu peste 250 de participanţi.

România a fost prezentă prin domnii profesori **Sever Pop,** dela Universitatea Catolică din Louvain, şi **Victor Buescu,** dela Universitatea din Lisabona. Primul a făcut o comunicare despre **„Centrul Internaţional de Dialectologie Generală"** din Louvain, iar secundul despre **„Un nou toponim latin de defrişaj, în România."**

Cardinalul **Iosif Frings,** arhiepiscopul Coloniei, a declarat în ziua de 25 Septemvrie într'o adunare a tineretului catolic german din arhiepiscopia Coloniei, că după datele pe care le deţine, în închisorile din zona sovietică a Germaniei se află astăzi aproape 200.000 de oameni, adică de şase ori mai mulţi decât în vremea regimului nazist. Într'un singur lagăr — K. Z. Sachsenhausen — se află în prezent 12—14.000 de persoane. Între aceştia tineri între 13—15 ani, condamnaţi de tribunalele sovietice la câte 10—25 ani muncă şilnică, pentru învinuirea de sabotaj.

INDREPTAR apare odată pe lună. Redacţia şi Administraţia: Dr. Flaviu Popan, München 5, Kapuzinerstraße 38. DEUTSCHLAND